

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stěžující si obec pražská, poukazuje na svůj právní nárok, aby měla ve službách svých zaměstnance spolehlivého, jemuž by mohla bezpečně svěřiti příslušné funkce, spatřuje důvod pro nezákonnost úřadem vysloveného právního názoru, jakoby § 40 služ. pragm. nemohl po právu vyloučiti další instanční postup z určitých disc. nálezů sboru obecních starších, resp. nyní (§ 12 zák. ze 6. února 1920 č. 116 Sb.) sboru pro vyřizování stížností, v obsahu obecního řádu král. hl. m. Prahy z 27. dubna 1850 č. 85 z. z. Naproti tomu nebrojí stížnost proti názoru úřadu, že s hlediska článku XXIV. zák. z 5. března 1862 č. 18 ř. z., jímž byly vydány zásadní předpisy k úpravě obecních poměrů, mohl v daném případě býti disc. výrok stížnostního sboru vzat v odpor rekursem na zv. Stížnost dále ani nenamítá, že by posléze uvedená norma byla změněna bývala nějakou normou pozdější. Avšak když se nad to za tohoto procesuálního stavu stížnost dovolává svrchu cit. obecního řádu král. hl. m. Prahy jen potud, že prý tento zákon nevylučuje platnosti usnesení ob. zast., jímž upraven byl obsah § 40 služ. pragm., ježto prý jest ponechána obci pražské možnost, aby rámcové zásady obecního řádu doplnila podrobnými předpisy svými, jest stížnost již z té příčiny bezdůvodná, že, i kdyby tomu tak bylo, mohl by tento právní stav trvati jen do působnosti pozdější normy, o niž se stížností potíraný názor úřadu opírá a proti jejímuž úřadem přijatému výkladu stížného bodu není.

I slušelo bezdůvodnou stížnost zamítnouti.

Č. 4737.

Pozemková reforma: Rozhodnutí správního úřadu anebo pouhé prohlášení strany o dohodě v přidělovém řízení?

(Nález ze dne 25. května 1925 č. 4551).

Věc: Růžena D. ve S. proti státnímu pozemkovému úřadu o vyloučení nemovitosti z přidělového řízení.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody. Mezi stranami není sporu o tom, že mezi žal. úřadem a plnomocníkem st-činým zahájeno bylo 20. března 1924 jednání za účelem stanovení směrnic pro budoucí dohodu o rozsahu, v němž má býti převzata zemědělská půda velkostatku S. k účelům reformy pozemkové a že platnost budoucí dohody učiněna byla závislou na tom, že jednak směrnice ty schválí předsednictvo žal. úřadu, jednak že st-lka sama proti nim do 5. dubna 1924 námitek nevznese. St-lka však námítky toho dne podala a v nich mimo jiné žádala, aby jí bylo dovoleno prodati z volné ruky i dvůr č. 1 v D. s pozemky, a 16. dubna 1924 byly směrnice shora uvedené doplněny potud, že žal. úřad k prodeji tomu svolí. K perfekci dohody zbýval tudíž jen projev stpú-u, že i on na ujednané směrnice přistupuje. Stpú výměrem datovaným dne 1. dubna 1925 sdělil st-lce obsah dohody, avšak nepřidržel se ujednaných směrnic, nýbrž mezi nemovitostmi, jež mají býti převzaty, uvedl i v-cký dvůr č. 14 s pozemky, o němž dosud jednáno nebylo, i dvůr č. 1 v D. s pozemky, jenž podle

směrnic měl býti st-lce ponechán k prodeji z volné ruky. Ale pak nešlo o dodatné schválení sjednaných směrnic, jež učiněno bylo podmínkou platnosti dohody, nýbrž o návrhy nové, k nimž mohla st-lka zaujmouti své stanovisko. St-lka také své stanovisko k nim zaujala a podáním z 10. června 1924 předložila návrhy své, na něž žal. úřad nař. výrokem nepřistoupil.

Dle názoru nss-u jsou strany dosud ve stadiu jednání o budoucí dohodu, v němž každé z nich ponecháno jest dosud na vůli, aby v jednání o budoucí možnou dohodu pokračovaly, nebo prohlásily, že nabídku strany druhé nepřijímají a převzetí nemovitostí ponechají provedení podle zákona. Není proto výrok žal. úřadu rozhodnutím (opatřením) správního úřadu ve smyslu § 2 zák. o ss, jenž by mohl býti pro druhou smlouvající stranu zdrojem nároků a závazků právních, nýbrž jest pouhým vyrozuměním strany, že na její návrhy nepřistupuje. Práv strany se vůbec dotýkati nemůže.

Potom však jest námitka st-lčina, založená na nesprávné premise, bezdůvodná, a netřeba ani, hledíc k právní povaze nař. výroku, obírat se motivy, jež vedly žal. úřad k jeho prohlášení, ani výtkou, že nevzal při prohlášení tom v úvahu, že st-lka nemovitosti, o jichž převzetí nebylo dosud docíleno dohody, v řízení dle § 3 náhr. zák. reklamovala pro sebe podle § 11 záb. zák.

Bylo tudíž rozhodnouti, jak shora uvedeno.

Č. 4738.

Pozemková reforma. — Řízení před nss-em: I. Proti oznámení stpú-u o zavedení oceňovacího řízení jest přípustna stížnost na nss, v níž st-l tvrdí, že zavedením oceňovacího řízení jest dotčen jeho nárok podle § 11 záb. zák. — II. Zákonitost oznámení tohoto není podmíněna tím, že stpú vlastníka dříve způsobem předepsaným v §§ 2 a 3 náhr. zák. upozornil na jeho nárok podle § 11 záb. zák.

(Nález ze dne 26. května 1925 č. 4553).

Prejudikatura: Boh. 3939 adm.

Věc: Alžběta D. v M. (adv. Dr. Oskar Jurenka z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. president v. v. Rud. Vyšín) o zahájení oceňovacího řízení, o poznámku záboru a zamýšleného převzetí a o výpověď z hospodaření na zabraných nemovitostech.

Výrok: Stížnosti se z části zamítají jako bezdůvodné, z části odmítají jako nepřípustné.

Důvody: I. Podáním z 9. dubna 1924 oznámil žal. úřad st-lce, že zahajuje oceňovací řízení na přejímaných nemovitostech od zabraného statku M., upozorniv ji na předpis § 43 náhr. zák. a §§ 4—6 vl. nař. z 21. září 1922 č. 296 Sb.

II. Podáním z 12. července 1924 zakročil žal. úřad u okr. soudu v Galantě o poznámku záboru a zamýšleného převzetí zabrané nemovitosti s návrhem, aby soud vyrozuměl o tom st-lku jako dědičku dřívější vlastnice, jakož i Dra J., advokáta v Bratislavě, jakožto opatrovníka pozůstalosti majitelky. Poněvadž pak st-lka zdržuje se v cizině